

messer, der vilde gøre lige saa god eller større Nytte uden at lide af de nugældende Reglers Mangler.

Ad Erfaringens Vej, o: statistisk, har hidtil intet kunnet bevises, hverken for eller imod.

Fra det sanitære Synspunkt betragtet synes derfor Spørgsmaalet, om Kontrolsystemet bør bevares eller affattes, ikke at kunne løses, selv om man kun vilde tage Hensyn hertil.

Men vil man bevare en sanitær Kontrol under det bestaaende System, maa det i alt Fald være af den største Betydning, at tvungen Lægeundersøgelse, dels den første Gang, dels som regelmæssig tilbagevendende, kan effektueres paa et saa tidligt Stadium som muligt.

Med Hensyn til det politimæssige Synspunkt bemærkes, at dette, saa vidt stønnes, i Birteligheden har større Betydning end det sanitære, idet der under samme henregnes ikke blot Tilsynet med, at der intet foregaar, som er stridende mod den offentlige Orden og Velanstændighed, men ogsaa Beskyttelsen imod, at Prostitutionens Udøvere ved deres Færd drage andre og flere, saavel Mænd som Kvinder, ind under Usædelighedens og andre Lasters Omraade end dem, som af egen Drift søge disse Veje.

Paa dette Felt, det politimæssige, kan det næppe bestrides, at Indskrivningen med hvad dertil hører har sit største Fortrin, men rigtignok tillige rummer de største Misligheder. En stadig Eftersporende af de løsagtige Kvinder, let Adgang til at indbringe dem under Kontrollen, en diskretionær Straffemyndighed og som sidste Middel tvungen Anbringelse i Bordel vil sikkert i væsentlig Grad holde Prostitutionens Udøvere inden for de foreskrevne Grænser. Men det vil tillige bringe dem i en eneftaaende, halvt løsløs Tilstand, brutalisere dem og vanskeliggøre deres Tilbagevenden til et ordentligt Liv, ligesom det sikkert for alle, der stadig eller dog jævnlig komme i Berøring med dem, vil medføre Fare for, at de selv synke ned i et ikke blot usædeligt men raat og forbryderisk Levnet. En alvorlig Afvejning af disse Fordele og Misligheder imod hverandre vil formentlig føre til det Resultat, at man hellere maa opgive Fordele end bevare Mislighederne; og erindres maa det ogsaa, at selv om Kontrolsystemet høves, vil der intet være til Hindring for, at der kan etableres Regler, hvorefter Politiet kan gribe ind i ethvert Tilfælde, hvor der gives offentlig Forargelse eller begaaes egentlige Misligheder og lignende.

Derimod vil det næppe være heldigt at slappe Politiets Myndighed, saa længe man bevarer Systemet, idet dette let vil medføre, at de angivne Fordele betydelig svæktes, uden at Mislighederne i nærværende Grad ville formindskes.

Hvad dernæst angaar det humane Synspunkt, hvilket af Flertallet betegnes som Hensynet til, at de prostituerede ikke bør behandles haardere og lide større Indskrænkninger i deres Frihed end nødvendigt, da er det jo altid tvivlsomt, hvad der skal anses som nødvendigt og hvad ikke. Men man tager næppe meget fejl, naar man gaar ud fra, at en virkelig human Behandling af de prostituerede Kvinder, det vil sige en Behandling, som muliggør det for hver enkelt af dem at undgaa at synke dybere, end denne sørgelige Levevej i og for sig med Nødvendighed maa medføre, overhovedet ikke kan forenes med et System, hvorunder de indrulleres som en særlig Kaste med særlige Forpligtelser til at underkaste sig regelmæssige Undersøgelser og stadigt Tilsyn under særlige Straffebestemmelser. Og om Indskrænkningerne i deres Frihed ere lidt større eller mindre, vil næppe spille nogen Rolle i saa Henseende, hvorimod en Slappelse af Båndene i den for Systemet sikkert vil medføre en Forringelse af dettes Evne til at virke gavnligt i sanitær og politimæssig Henseende.

Med Sagens Betragtning fra de nævnte Synspunkter er Emnet imidlertid endnu ikke udtomt, end ikke i de store Hovedtræk. For at kunne tage Stilling til Spørgsmaalet om Kontrolsystemets Værdi maa det anses nødvendigt at betragte det endnu fra to Synspunkter, nemlig det strafferetlige og det moralske.

Fra det strafferetlige Synspunkt er den almindelige og formentlig rigtige Mening nu til Dags vistnok den, at Utugtserhvervet som saadant ikke bør belægges med Straf, hvorom navnlig henvises til Rigsadvokat Veg's Motiver til Udfast til „Lov til Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte“. Saavel i vor nugældende Lovgivning som efter Lovforslaget gaas der en Slags Mellemvej, idet ikke direkte selve Utugtserhvervets Udøvelse, men henholdsvis Overtrædelser af et Polititilhold (den saakaldte Advarsel) og Undladelser af at undergibe sig Kontrol straffes, indtil Indskrivning har fundet Sted. Begge Dele stemme næppe med Retfærdighedens Krav og give lettere end ønskeligt Spillerum baade for Misbrug og for Tilfældigheders Indvirkning.